

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 13. september 2018

Sag 62/2018

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Poul Helmuth Petersen)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 28. august 2017 og af Østre Landsrets 8. afdeling den 16. januar 2018.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jon Stokholm, Vibeke Rønne, Jens Peter Christensen, Jan Schans Christensen og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

Dommen er anket af tiltalte, T1, med påstand om afvisning af straffesagen, subsidiært ophævelse af landsrettens dom og hjemvisning til fornyet behandling i landsretten, mere subsidiært frifindelse og mest subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

Anbringender

T1 har anført navnlig, at tiltalerne i anklageskriftet ikke opfylder betingelserne i retsplejelovens § 834, stk. 2, nr. 4. Anklageskriftet er udformet uden fornøden præcision med hensyn til angivelse af tid, geografi, omfanget af de enkelte handlinger og de involverede personer. Den manglende præcision i tiltalerne har i væsentlig grad hindret muligheden for fyldestgørende tilrettelæggelse af hans forsvar, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, og har konkret umuliggjort vurderingen af spørgsmålet om forældelse af strafansvaret. Som følge heraf bør straffesagen afvises.

Hvis Højesteret ikke er enig heri, bør landsrettens dom ophæves og sagen hjemvises til fornyet behandling i landsretten. Det skyldes, at landsretten ikke burde have tilladt dokumentation af politirapporterne vedrørende telefonisk afhøring af ham. Betingelserne i retsplejelovens § 871, stk. 4, for undtagelsesvis at tillade dokumentationen var ikke opfyldt. Karakteren af en afhøringsrapport er – også i et tilfælde, hvor en tiltalt efterfølgende nægter at afgive forklaring – afgørende for, om dokumentation skal tillades, jf. herved forbuddet mod selvinkriminering i bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6. Landsretten har i forbindelse med tilladelsen til at dokumentere politirapporterne ikke overvejet betydningen af, at det eneste andet reelle bevis i sagen var de helt generelle og ikke-verificerbare oplysninger i regnearket, som Uber B.V. udleverede til de hollandske skattemyndigheder, og hvis lovlige anvendelse som bevis i sagen der var rejst spørgsmål om. Der er heller ikke taget hensyn til, at afhøringen ikke er sket ved personligt fremmøde, og at der ikke var en forsvarer til stede. Han blev på tidspunktet for den telefoniske afhøring ikke oplyst om retten til at have en forsvarer til stede, selv om det må have stået klart for politiet, at forsvarerbeskikkelse efter sagens karakter kunne og ville ske. Det kan efter landsrettens præmisser ikke udelukkes, at oplæsning af politirapporterne har haft væsentlig betydning for landsrettens vurdering af skyldsspørgsmålet.

Strafansvaret for alle tre tiltaleforhold må anses for forældet. Han blev gjort bekendt med sigtelserne den 7. marts 2017, og forældelsesfristen er derfor tidligst afbrudt denne dag. De fremlagte oplysninger angiver ikke, hvornår kørslerne skulle have fundet sted, og det er derfor ikke muligt at fastslå, om disse er foretaget før eller efter den 7. marts 2015. Henset til karakteren af de handlinger, der er knyttet til overtrædelser af taxilovgivningen og færdselsloven, er der ikke tilstrækkeligt grundlag for at betragte handlingerne som en fortsat forbrydelse. Der foreligger desuden ikke sådanne oplysninger, at det med tilstrækkelig sikkerhed kan konkluderes, om der har været afbrydelser mellem de forskellige kørsler og karakteren heraf. Landsretten har ligesom byretten ved vurderingen af forældelsesspørgsmålet anvendt en formodningsvurdering. Denne vurdering, der i realiteten er knyttet til spørgsmålet om hans skyld, har ført til, at mindst en af kørslerne er anset for at være udført efter den 7. marts 2015. Dette er i strid med uskyldsformodningen i bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 2. Som følge heraf skal der ske frifindelse.

Der skal også ske frifindelse, fordi de oplysninger, som SKAT modtog fra de hollandske skattemyndigheder, ikke har kunnet inddrages i sagen, da videregivelsen er sket i strid med artikel 16 i direktiv 2011/16/EU. Det har formodningen imod sig, at det samtykke, som blev meddelt i mail af 30. september 2016 fra den hollandske MLC-koordinator, på informeret vis er afgivet i overensstemmelse med direktivets artikel 16, stk. 2. Den grundlæggende betingelse for anvendelse af oplysningerne er således ikke opfyldt. Proceduren for meddelelse af samtykke må således forudsætte, at den anmodende medlemsstat fremsender en specifik og detaljeret anmodning, og at den anmodende medlemsstat foretager en konkret vurdering af, om der vil kunne ske udveksling og anvendelse af oplysningerne til lignende formål i denne medlemsstat. At dette ikke er sket, understøttes af sagens øvrige oplysninger, herunder breve af 25. august 2016 og 27. juli 2017 fra de hollandske skattemyndigheder til Uber B.V.

Hvis Højesteret imidlertid måtte komme til, at han kan straffes som sket, står den idømte bøde ikke i passende forhold til lovovertrædelserne. Ved fastsættelsen af bødeniveauet bør der tages væsentligt hensyn til, at tiltalen vedrører en periode i 2015, hvor Uber B.V.'s forretningskoncept var under massiv medieomtale, og at der fra politisk side blev afgivet positive udtalelser om virksomhedens etablering i Danmark. Udenrigsministeriet ses således også gennem Invest in Denmark at have bistået Uber B.V. med etablering af kontor mv. Først i 2016 blev der afsagt domme om lovligheden af Uber B.V.'s aktiviteter. Han har således været i undskyldelig uvidenhed om reglerne i taxilovgivningen, og straffen bør som følge heraf bortfalde, jf. straffelovens § 83. Hvis Højesteret ikke finder grundlag herfor, bør bøden nedsættes. Der er således ikke grundlag for at fastsætte bøden på baggrund af det indtjente beløb. Den nye taxilov (lov nr. 1538 af 19. december 2017), der trådte i kraft den 1. januar 2018, indeholder regler om straffastsættelsen ved bl.a. taxikørsel uden tilladelse. Straffen er fortsat bøde, og lovforarbejderne indeholder detaljerede overvejelser om bødefastsættelsen. Det fremgår bl.a., at der skal lægges vægt på indtjening, og der er samtidig en angivelse af, hvad der må opfattes som en øvre grænse for skærpede bøder. Grænsen går ved en fordobling eller tredobling af normalbøden på 35.000 kr. i gentagelsestilfælde. Lovforarbejderne må opfattes sådan, at der ved fordobling eller tredobling af bøden tages tilstrækkeligt hensyn til en konkret økonomisk vinding. Landsrettens bødefastsættelse burde derfor være sket under hensyntagen til § 35 i den nye taxilov, jf. herved straffelovens § 3, stk. 1. Der bør også tages hensyn til, at anklagemyndigheden ikke har nedlagt påstand om konfiskation af en konstateret fortjeneste. Som følge heraf er der ikke taget fornødent hensyn til, at der er sket fuld beskatning af hans indtje-

ning ved taxikørslerne, og at der ikke – som ved konfiskation af udbytte ved en strafbar handling – sker fornyet indkomstansættelse. Herudover er der en væsentlig usikkerhed forbundet med opgørelsen af indtjeningen i sagen.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at anklageskriftet i tilstrækkelig grad opfylder kravene efter retsplejelovens § 834, stk. 2, nr. 4. Anklageskriftet indeholder eksakte oplysninger om det anvendte køretøjs registreringsnummer, antallet af kørte ture og den opnåede indtjening herved, ligesom det indeholder oplysninger om tid og sted angivet som ”løbende i 2015 fortrinsvis i Storkøbenhavn”. Tiltalte har dermed vidst, hvad tiltalerne mod ham gik ud på og har haft mulighed for at tilrettelægge sit forsvar.

Dokumentationen af tiltaltes forklaringer til politirapport udgør ikke en rettergangsfejl. Det er almindeligt antaget, at hvis retsplejelovens regler om afhøring, herunder § 752, stk. 1, er blevet iagttaget i forbindelse med politiets afhøring af sigtede, kan forklaringen til politirapporten dokumenteres i forbindelse med hovedforhandlingen, hvis tiltalte nægter at afgive forklaring. Da overtrædelsen ikke ville medføre højere straf end bøde, blev tiltalte ikke vejledt om muligheden for at begære en forsvarer beskikket. Dette er ikke et krav, jf. § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 467 af 26. september 1978 om vejledning af sigtede om adgangen til at begære en forsvarer beskikket. En eventuel tilsidesættelse eller forkert anvendelse af reglerne kan i denne sag i øvrigt ikke medføre ophævelse og hjemvisning, jf. retsplejelovens § 925, stk. 1, jf. § 936. Landsretten fandt tiltalte skyldig af de grunde, der var anført af byretten, og med bemærkning om, at tiltalte heller ikke for landsretten havde ønsket at afgive forklaring. Tiltaltes forklaringer til politirapport blev ikke dokumenteret i byretten og kan dermed ikke have indgået i byrettens vurdering af skyldsspørgsmålet. Sagen ville således ikke have fået et andet udfald, hvis dokumentationen ikke havde fundet sted.

Der er ikke indtrådt forældelse af strafansvaret. Den strafbare virksomhed har bestået af helt ensartede og kontinuerlige handlinger med en sådan indre sammenhæng, at forudsætningerne for at betragte dem som en fortsat forbrydelse er opfyldt. Dette medfører, at forældelsesfristen først begyndte at løbe fra ophøret af den sidste i rækken af udførte taxikørsler, og at der kan ske domfældelse for samtlige taxikørsler, hvis blot en af dem har fundet sted efter den 7. marts 2015. Højesteret må her lægge det bevisresultat, der er fastlagt ved landsrettens dom, til grund, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, jf. § 912, stk. 1.

Betingelserne i artikel 16, stk. 2, i direktiv 2011/16/EU for SKATs videregivelse af de modtagne oplysninger til Københavns Politi er opfyldt, og der er dermed tale om et lovligt tilvejebragt bevis. Højesterets vurdering af, om de hollandske myndigheder havde meddelt samtykke til, at de danske skattemyndigheder kunne videregive oplysningerne til andre danske myndigheder, herunder politiet, må ske på grundlag af landsrettens bevisresultat. Landsretten tiltrådte, at samtykket må anses for udtrykkeligt og uden forbehold af nogen art. Oplysningerne var helt centrale for politiets opgave med at strafforfølge personer, der havde udført taxikørsel i strid med reglerne, og SKAT kunne derfor med hjemmel i den dagældende persondatalovs § 8, stk. 2, nr. 3, lovligt udlevere listen med oplysninger om Uber-chauffører til Københavns Politi. Hvis Højesteret imidlertid måtte komme frem til, at oplysningerne er tilvejebragt i strid med direktivets artikel 16, stk. 2, har tiltalte – uanset oplysningernes inddragelse i straffesagen – haft adgang til en retfærdig rettergang, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6. Forsvareren har haft mulighed for at anfægte såvel bevisets anvendelse som dets pålidelighed, og både byretten og landsretten har taget stilling til forsvarerens anbringender. Der er tale om et meget stærkt bevis, hvis pålidelighed og nøjagtighed, tiltalte har haft mulighed for at sætte spørgsmålstegn ved, men ikke har anfægtet. Oplysningerne er i øvrigt udleveret frivilligt af Uber B.V. til de hollandske myndigheder.

Bødefastsættelsen bør ske med udgangspunkt i det indkørte beløb og under hensyntagen til, at beløbet ikke er søgt konfiskeret i forbindelse med sagens behandling i retten. Forarbejderne til den nye taxilov (lov nr. 1538 af 19. december 2017) må forstås i overensstemmelse med straffelovens § 51, stk. 3, hvorefter der ved bødens fastsættelse bl.a. skal tages hensyn til den opnåede eller tilsigtede fortjeneste. Samtidig skal bøden sikre, at en overtrædelse ikke kan betale sig. Det må anses for mest formålstjenligt, at bøden udmåles under hensyn til det indtjente beløb med tillæg af 20 %.

Supplerende sagsfremstilling

Under henvisning til artikel 16, stk. 2, i direktiv 2011/16/EU har Rigsadvokaten ved en retshjælpsanmodning til de kompetente judicielle myndigheder i Holland anmodet om at få oplyst, om det – i en situation som den foreliggende – er tilladt efter hollandsk lovgivning for de hollandske skattemyndigheder at videregive oplysninger til andre hollandske myndigheder, herunder det hollandske politi til brug for en straffesag.

Rigsadvokaten har den 14. august 2018 modtaget svar på denne retshjælpsanmodning. I svaret henvises til en udtalelse af 13. august 2018, hvori er anført bl.a. (i dansk oversættelse):

”Efter artikel 67 i Loven om skatter og afgifter til staten (AWR-loven) er oplysninger, der er indsamlet af Skattevæsenet til brug for påligning og opkrævning af skatter og afgifter, hemmelige. Hovedreglen er, at oplysninger udelukkende må deles med andre, hvis formålet er påligning og opkrævning af skatter og afgifter.

Der findes en række undtagelser fra hovedreglen i AWR-lovens artikel 67.

1. Hemmeligholdelsespligten gælder ikke, hvis der er en lovbestemmelse, der indeholder en forpligtelse til at udlevere oplysninger. Når Anklagemyndigheden på grundlag af Strafferetsplejelovens artikel 126nd udsteder et pålæg til Skattevæsenet om at udlevere oplysninger, skal Skattevæsenet udlevere disse oplysninger til anklageren, også selvom det drejer sig om oplysninger, der indhentes til efterforskning af andre delikter end skattedelikter. Anklageren kan derpå udlevere disse oplysninger til politiet, således at politiet kan bruge oplysningerne i en efterforskning.
2. Hemmeligholdelsespligten gælder ikke, hvis en embedsmand i Skattevæsenet under en skattemæssig efterforskning kommer i besiddelse af oplysninger, der hos ham vækker en mistanke om, at der er begået et (ikke skatterelateret) strafbart forhold, som ifølge loven skal anmeldes. Her drejer det sig blandt andet om alvorlige delikter, som bringer statens sikkerhed i fare, sabotage, terroristiske aktiviteter, mord, manddrab, voldtægt. Også korrupt embedsførelse er omfattet af anmeldelsespligten.
3. Hemmeligholdelsespligten gælder heller ikke for delikter, som en embedsmand hos Skattevæsenet kan (men ikke har lovpligt til at) indgive anmeldelse om. Det er direktøren for FIOD eller forbindelsesofficeren for anliggender vedrørende AWR-loven, der bestemmer, om der indgives anmeldelse. Der indgives i hvert fald anmeldelse om en række alvorlige delikter, såsom
 - formueforbrydelser (tyveri, bedrageri, underslæb, hæleri o.lign.) når de til forbrydelsen knyttede økonomiske interesser overstiger et beløb på € 25.000,-;
 - delikter, som udgør en direkte eller indirekte trussel mod folkesundheden, herunder den mentale folkesundhed, og som er af erhvervmæssig karakter. Der sker i alle tilfælde anmeldelse af fremstilling af eller handel med børneporno, af erhvervmæssig dyrkning af hamp og af handel med hård narkotika;
 - modtagelse eller betaling af bestikkelse i det omfang, der er tale om en forbrydelse i henhold til Straffeloven;
 - hvidvaskning (efter opdagelse af usædvanlige transaktioner).

Konklusion:

Spørgsmålet om, om det for de nederlandske skattemyndigheder er tilladt at videregive oplysninger til andre nederlandske myndigheder, for eksempel til det nederlandske politi til brug for en straffesag, kan besvares bekræftende. Det nederlandske Skattevæsen må godt videregive oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed såsom politiet på grundlag af et pålæg fra Anklagemyndigheden, eller når det drejer sig om (alvorlige) delikter.”

Der er endvidere fremlagt en udtalelse fra august 2018 fra Uber B.V.'s hollandske advokat, hvori der peges på proceduremæssige fejl, der angiveligt er begået i forbindelse med deling af oplysninger om Uber-chauffører mellem de hollandske skattemyndigheder, de danske skattemyndigheder og dansk politi.

Retsgrundlag

Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF indeholder i artikel 16, stk. 1 og 2, sålydende bestemmelser:

”1. Oplysninger, der under en eller anden form videregives mellem medlemsstater i medfør af dette direktiv, er omfattet af tavshedspligt og nyder samme beskyttelse som den, der gælder for tilsvarende oplysninger i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der modtager dem. Sådanne oplysninger kan anvendes til administration og håndhævelse af medlemsstaternes nationale love vedrørende de skatter, der er nævnt i artikel 2.

Sådanne oplysninger kan også anvendes til ansættelse og håndhævelse af andre skatter og afgifter, der er omfattet af artikel 2 i Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger, eller til ansættelse og håndhævelse af obligatoriske sociale bidrag.

Endvidere kan de anvendes i forbindelse med retslige og administrative procedurer, som kan medføre anvendelse af sanktioner, og som indledes på grund af overtrædelse af skattelovgivningen, med forbehold af generelle regler og bestemmelser om sagsøgtes og vidners rettigheder i sådanne procedurer.

2. Med tilladelse fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, der videregiver oplysninger i henhold til dette direktiv, og kun i det omfang, dette er tilladt i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den myndighed, der modtager oplysninger, er hjemmehørende, kan oplysninger og dokumenter, der modtages i henhold til dette direktiv, anvendes til andre formål end dem, der er nævnt i stk. 1. En sådan tilladelse gives, hvis oplysningerne kan anvendes til lignende formål i den medlemsstat, hvor den kompetente myndighed, der videregiver oplysningerne, er hjemmehørende.”

Lov om taxikørsel (lov nr. 329 af 14. maj 1997 med senere ændringer) er ophævet ved taxiloven (lov nr. 1538 af 19. december 2017), der trådte i kraft den 1. januar 2018.

Taxiloven indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

”§ 3. Der kræves tilladelse til at udføre erhvervsmæssig persontransport i biler.

...

§ 24. Erhvervsmæssig persontransport må kun udføres med biler, der er godkendt og registreret til erhvervsmæssig persontransport.

§ 35. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

1) overtræder § 2, stk. 1, § 3, stk. 1 eller 8, § 4, stk. 2, § 5, stk. 1, § 6, stk. 2, § 7, stk. 1, § 8, stk. 2, § 9, stk. 2, § 10, § 20, stk. 1-9, § 21, stk. 3 eller 4, § 22, stk. 2, §§ 23-27, § 37, stk. 2 eller 3, § 38 eller § 40, stk. 2, ...

...

Stk. 5. Der kan ved udmåling af straffen efter stk. 1 lægges vægt på, hvilke økonomiske gevinster der er opnået eller forsøgt opnået ved den pågældende overtrædelse, og karakteren af den begåede overtrædelse.”

Om straffastsættelsen er der i de almindelige bemærkninger i forslaget til taxilov anført bl.a. (Folketingstidende 2017-18, tillæg A, lovforslag nr. L 24, s. 21 f.):

”2.11. Straffebestemmelser

2.11.1. Gældende ret

Det nuværende bødeniveau for overtrædelse af taxiloven og bestemmelser udstedt i medfør heraf fremgår af Rigsadvokatens meddelelse nr. 5/2009 om taxikørsel m.v., som senest er revideret den 17. december 2014. Det følger af Rigsadvokatens meddelelse, at anklagemyndigheden for chaufførernes vedkommende som udgangspunkt skal nedlægge påstand om bødestrafte på mellem 500 kr. og 1.500 kr. med mulighed for en stigning til 3.500 kr. i tilfælde af gentagne overtrædelser. For vognmændenes vedkommende kan der blive tale om bødestraf, hvis disse er medansvarlige for chaufførers overtrædelser. Bøderne er i sådanne tilfælde på samme niveau eller højere og indtil det dobbelte, hvis der er grundlag for dette.

I tilfælde, hvor der foreligger flere overtrædelser til samtidig bedømmelse, skal der nedlægges en samlet bødepåstand ud fra en konkret vurdering.

På bus- og godskørselsområdet blev der ved lov nr. 1639 af 26. december 2013 indført anbefalede bødeniveauer på 5.000 kr. for mindre alvorlige overtrædelser, 15.000 kr. for alvorlige overtrædelser og på 35.000 kr. for mest alvorlige overtrædelser.

2.11.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af den politiske aftale om modernisering af taxiloven, at der skal udformes et bødekatalog med kriterier samt anbefalede bødeniveauer, således at disse bringes på niveau med bus- og godskørselsområdet.

Det foreslås at hæve bødeniveauet generelt, således at det kommer til at svare til niveauet på bus- og godskørselsområdet. En sådan generel forhøjelse forventes at ville have en præventiv effekt.

Det foreslås videre, at der ved udmåling af straf for overtrædelse af denne lov eller af bestemmelser fastsat i medfør af denne lov ikke alene lægges vægt på, hvilke økonomiske gevinster, der er opnået eller forsøgt opnået ved den pågældende overtrædelse, men også hvorvidt overtrædelsens karakter er mindre alvorlig, alvorlig eller meget alvorlig.

Det foreslås således at indføre bøder på 5.000 kr. for mindre alvorlige overtrædelser, på 15.000 kr. for alvorlige overtrædelser og på 35.000 kr. for meget alvorlige overtrædelser, jf. forslagets § 35, jf. Bilag 1.

Det foreslås videre at indføre en bødesats på 5.000 kr. i de tilfælde, hvor der er tale om mindre alvorlige overtrædelser. Der vil fx være tale om en mindre alvorlig overtrædelse, hvis kørselskontorets priser og priser for eventuelle tillægsydelser ikke fremgår af kørselskontorets hjemmeside. Bødens størrelse skal ses i lyset af overtrædelsens mindre alvorlige karakter, idet passagererne i dette tilfælde udvendigt på bilen kan aflæse prisen for en tur på 10 km. Ved den pågældende undladelse opnås ikke en uberettiget økonomisk vinding.

Meget alvorlige overtrædelser af loven, fx udførelse af erhvervsmæssig persontransport uden at have tilladelse hertil i henhold til § 3, stk. 1, i denne lov foreslås straffet med en bøde på 35.000 kr. Bødens størrelse er udtryk for overtrædelsens meget alvorlige karakter samt den økonomiske gevinst, som overtræderen tilegner sig ved at tilsidesætte denne lovs krav til erhvervets standard og ikke mindst krav til udøvernes økonomiske og personlige kvalifikationer og habilitet.

Det foreslås, at bøder skal kunne overstige 35.000 kr., hvis der er tale om skærpende omstændigheder, fx hvis den ulovlige virksomhed er blevet udført gennem længere tid, eller hvis der er tale om gentagne overtrædelser.

Som udgangspunkt skal bødestraffens størrelse i forbindelse med skærpende omstændigheder afspejle det unddragne beløb eller den uberettigede vinding, som er opnået ved overtrædelsen. Dette vil kunne medføre, at bøden for en overtrædelse, hvor der foreligger skærpende omstændigheder, vil kunne fordobles eller tredobles.

Fastsættelsen af straffen beror dog fortsat på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i de konkrete sager. Det angivne strafniveau kan således fraviges i både op- og nedadgående retning, hvis der i en konkret sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.”

Af de specielle bemærkninger til taxilovens § 35 fremgår bl.a. (Folketingstidende 2017-18, tillæg A, lovforslag nr. L 24, s. 60 ff.):

”Til § 35

...

Formålet med forslaget er at nedsætte antallet af overtrædelser af bestemmelserne i lovforslaget.

Det foreslås, at bødeniveauet hæves betydeligt i forhold til niveauet for forhold omfattet af den gældende bestemmelse, således at det kommer på niveau med bødesatserne på bus- og godskørselsområdet. Det foreslås således at indføre bøder på 5.000 kr. for mindre alvorlige overtrædelser, på 15.000 kr. for alvorlige overtrædelser og på 35.000 kr. for meget alvorlige overtrædelser.

Det foreslås endvidere at der indføres bødesatser på 2.000 kr., 4.000 kr. og 8.000 kr. for chaufførers overtrædelse af konkrete bestemmelser i loven.

Forslagene til niveau for bødestraf for overtrædelse af de enkelte bestemmelser fremgår af bilag 1 til lovforslaget.

Som udgangspunkt skal bøden ved skærpende omstændigheder afspejle det unddragne beløb eller den uberettigede vinding, som er opnået ved overtrædelsen. Dette vil kunne medføre, at bøden for en overtrædelse, hvor der foreligger skærpende omstændigheder, fx gentagne kørsler uden tilladelse, vil kunne fordobles eller tredobles.

...

Det foreslås, at overtrædelse af forslagets § 3, stk. 1, om at erhvervsmæssig persontransport i biler indrettet til befordring af højst 9 personer, inkl. chaufføren, kun kan udføres på grundlag af tilladelse i henhold til dette lovforslag, straffes med bøde på 35.000 kr. Overtrædelse af det foreslåede i § 3, stk. 1, anses som en meget alvorlig overtrædelse, idet kravet om en tilladelse er det grundlæggende krav til udførelse af erhvervsmæssig persontransport. Overtrædelse heraf vil påføre de vognmænd, der har erhvervet sig en tilladelse og som følge heraf lever op til de krav, der stilles for at få tilladelsen, og som til stadighed lever op til disse krav, en uretmæssig konkurrence.

...

Det foreslås i stk. 5, at der ved udmåling af straffen efter stk. 1 kan lægges vægt på hvilke økonomiske gevinster, der er opnået eller søgt opnået ved den pågældende overtrædelse, og karakteren af den begåede overtrædelse.

De i bilag 1 foreslåede bødesatser, vil kunne fordobles eller tredobles, hvis der foreligger skærpende omstændigheder i forbindelse med overtrædelse af bestemmelser i denne lov.

Der bør ved udmåling af bødestraf tillige tages hensyn til omfanget af unddragne beløb og uberettiget vinding i forbindelse hermed.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

SKAT modtog medio september 2016 oplysninger fra de hollandske skattemyndigheder om udbetalinger fra Uber B.V., Holland, til Uber-partnere i Danmark (Uber-chauffører). Disse oplysninger blev i december 2016 videregivet til Københavns Politi, der efterfølgende rejste tiltale mod bl.a. T1 for overtrædelse af taxilovgivningen (forhold 1 og 2) og færdselsloven (forhold 3). Ved landsrettens dom er T1 fundet skyldig efter anklageskriftet.

For Højesteret angår sagen, om de rejste tiltaler i forhold 1-3 opfylder det præciseringskrav til et anklageskrift, som fremgår af retsplejelovens § 834, stk. 2, nr. 4, jf. stk. 1, nr. 3. Der er endvidere spørgsmål, om T1s forklaring til politirapport har kunnet dokumenteres under hovedforhandlingen i landsretten. Derudover angår sagen, om forholdene var forældede, da T1 blev sigtet den 7. marts 2017, og om de oplysninger fra Uber B.V., som har dannet grundlag for domfældelsen, kunne inddrages i sagen. Endelig er der spørgsmål om straffastsættelsen.

Afvisningspåstanden – anklageskriftets udformning

T1 blev i forhold 1 tiltalt for overtrædelse af lov om taxikørsel § 16, stk. 1, nr. 1, jf. § 1, stk. 1, ved ”løbende i 2015 fortrinsvis i Storkøbenhavn at have udført taxikørsel i alt 399 ture med personbil reg.nr. uden tilladelse og uden at betingelserne for samkørselsarrangement, der ikke kræver tilladelse, var opfyldt, jf. bekendtgørelse nr. 405 af 8. maj 2012 om taxikørsel § 1, idet kørslerne blev udført mod vederlag, der ikke alene var godtgørelse for de med kørslen direkte forbundne omkostninger, idet passagerne betalte til Uber for kørslerne, hvorefter Uber afregnede med tiltalte, der fik indbetalt 40.078 kr. på en bankkonto.” Han blev endvidere i forhold 2 tiltalt for overtrædelse af bekendtgørelse om særlige krav til taxier mv. § 18, stk. 1, jf. § 1, ved at have udført de omhandlede taxikørsler, selv om det anvendte køretøj ikke var godkendt og registreret hertil, og i forhold 3 tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 117 d, stk. 2, jf. § 56, stk. 1, 1. pkt., ved at have udført taxikørslerne uden at have erhvervet kørekort til erhvervsmæssig personbefordring.

Højesteret finder, at anklageskriftet indeholder en tilstrækkelig og tydelig beskrivelse af tiltaleforhold 1-3, så tiltalte har haft reel mulighed for at vide, hvad tiltalen går ud på, og således har kunnet tilrettelægge sit forsvar forsvarligt. Anklageskriftet lever dermed op til præciseringskravet i retsplejelovens § 834, stk. 2, nr. 4, jf. stk. 1, nr. 3, og til de krav, der stilles efter artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

T1s påstand om straffesagens afvisning tages herefter ikke til følge.

Påstanden om ophævelse og hjemvisning – dokumentation af politirapporter

Under hovedforhandlingen i landsretten fik anklagemyndigheden i medfør af retsplejelovens § 871, stk. 4, tilladelse til at dokumentere politirapporter af 7. marts 2017 med T1s forklaring angående forhold 1-3. Baggrunden herfor var, at han ligesom i byretten ikke ønskede at udtale sig under hovedforhandlingen, men havde udtalt sig til politiet, da han blev sigtet og afhørt vedrørende forhold 1-3 den 7. marts 2017. Forud for afhøringen var han blevet gjort bekendt med, at han ikke havde pligt til at udtale sig til politiet, jf. retsplejelovens § 752, stk. 1.

Politirapporterne er således optaget under iagttagelse af retsplejelovens regler. Der stilles ikke krav om, at politiet i bødesager skal vejlede om muligheden for eventuelt at få beskikket en forsvarer i henhold til retsplejelovens § 732, jf. herved § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 467 af 26. september 1978 om vejledning af sigtede om adgangen til at begære en forsvarer beskikket.

Højesteret finder på den anførte baggrund, at landsretten ikke har tilsidesat retsplejelovens § 871, stk. 4, ved at tillade dokumentation af politirapporterne. Landsretten har herved heller ikke handlet i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det bemærkes, at T1s forklaring til politirapport ikke er anvendt som det eneste eller det væsentligste bevis mod ham.

T1s påstand om ophævelse af landsrettens dom og hjemvisning af sagen til fornyet behandling i landsretten tages herefter ikke til følge.

Frifindelsespåstanden – forældelse og videregivelse af oplysninger

Om forældelse

Landsretten har af de grunde, der er anført af byretten, fundet det bevist, at T1 i løbet af 2015 udførte 399 taxikørsler, og at mindst en af kørslerne har fundet sted efter den 7. marts 2015, og dermed mindre end to år før han blev sigtet.

Denne bevismæssige vurdering kan ikke efterprøves af Højesteret, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, jf. § 912, stk. 1, nr. 4, modsætningsvis. Spørgsmålet er herefter, om taxikørslerne udgør en sammenhængende række af lovovertrædelser, således at forældelsesfristen for alle handlinger under ét skal regnes fra ophøret af den sidste strafbare handling (fortsat forbrydelse).

Højesteret tiltræder, at de overtrædelser af taxilovgivningen og færdselsloven, som T1 er dømt for, må anses for en række ensartede og kontinuerlige handlinger med en sådan indre sammenhæng, at de udgør en fortsat forbrydelse, og at der således på tidspunktet for sigtelserne den 7. marts 2017 ikke var indtrådt forældelse af strafansvaret, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, sammenholdt med § 94, stk. 1 og 5.

Som nævnt har landsretten tiltrådt byrettens bevisvurdering, hvorefter mindst en af kørslerne har fundet sted efter den 7. marts 2015. Som begrundelse herfor har byretten henvist til, at det henset til antallet af kørsler har formodningen for sig, at mindst en af kørslerne har fundet sted efter det nævnte tidspunkt, og at T1 ikke har ønsket at udtale sig i sagen. Højesteret finder, at byretten ikke herved har opstillet en formodningsregel, men at byretten har foretaget en konkret bevisbedømmelse baseret på objektive funderede forhold og på den baggrund har fundet det tilstrækkeligt godtgjort, at mindst en af de udførte taxikørsler har fundet sted efter den 7. marts 2015. Højesteret finder herefter, at landsretten ved at tiltræde byrettens begrundelse for, at mindst en af kørslerne har fundet sted efter den 7. marts 2015, ikke har foretaget en bevismæssig vurdering af forældelsesspørgsmålet i strid med uskyldsformodningen som udtrykt i artikel 6, stk. 2, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Om videregivelse af oplysninger

Som anført af landsretten fik SKAT den 30. september 2016 tilladelse fra de hollandske skattemyndigheder til, at oplysninger om personer, der i Danmark havde kørt som Uber-chauffører, kunne videregives til andre danske myndigheder. Tilladelsen blev meddelt uden begrænsninger og omfattede dermed bl.a. videregivelse af oplysningerne til dansk politi til brug for strafferetlig forfølgning. Højesteret finder, at den efterfølgende korrespondance, herunder mellem de hollandske skattemyndigheder og Uber B.V. og selskabets hollandske advokat og mellem Rigsadvokaten og de hollandske myndigheder, ikke kan føre til en ændret vurdering af den meddelte tilladelse til SKAT.

Efter sagens oplysninger kan det lægges til grund, at SKATs videregivelse af oplysninger til Københavns Politi har været nødvendig for politiets strafforfølgning af personer, der har overtrådt taxilovgivningen og færdselsloven. Der var derfor hjemmel til videregivelsen i den da-gældende persondatalovs § 8, stk. 2, nr. 3.

Højesteret finder herefter, at det var berettiget, at de oplysninger, som SKAT modtog fra de hollandske skattemyndigheder, indgik i straffesagen mod .

Konklusion vedrørende frifindelsespåstanden

Højesteret tager herefter ikke T1s frifindelsespåstand til følge.

Straffastsættelsen

Landsretten har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren af de begåede forhold, og at der er tale om et betydeligt antal kørsler til samtidig pådømmelse. Landsretten har under disse omstændigheder fastsat bøden med udgangspunkt i det af Uber udbetalte beløb.

Henset til, at anklagemyndigheden ikke har nedlagt påstand om konfiskation, tiltræder Højesteret, at bøden under de anførte omstændigheder er fastsat med udgangspunkt i det udbetalte beløb.

T1 er idømt en bøde på 40.000 kr. Allerede som følge af størrelsen af bøden finder Højesteret ikke grundlag for at nedsætte bøden som følge af ikrafttrædelsen den 1. januar 2018 af nye regler om straffastsættelse i taxiloven (lov nr. 1538 af 19. december 2017), jf. princippet i straffelovens § 3, stk. 1, se herved Højesterets samtidige domme i sag 63/2018 og sag 64/2018.

Der foreligger ikke andre grunde til at formilde straffen eller for at lade den bortfalde som følge af undskyldelig uvidenhed om retsreglerne, jf. straffelovens § 83.

Højesteret finder herefter, at den idømte bøde på 40.000 kr. med forvandlingsstraf af fængsel i 20 dage er passende. Straffen fastsættes for så vidt angår forhold 1 og 2 tillige under henvisning til § 35, stk. 1, nr. 1, jf. § 3, stk. 1, og § 24 i taxiloven (lov nr. 1538 af 19. december 2017).

Samlet konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

D O M

Afsagt den 16. januar 2018 af Østre Landsrets 8. afdeling
(landsdommerne Julie Skat Rørdam, Søren Schou Frandsen (kst.) og Christian Schrøder (kst.)
med domsmænd).

8. afd. nr. S-2438-17:

Anklagemyndigheden

mod

T1

(cpr.nr. ...73-...)

(advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja)

Københavns Byrets dom af 28. august 2017 (SS 2-10192/2017) er anket af T1 med påstand
om afvisning, subsidiært frifindelse og mere subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

Sagen er i landsretten behandlet sammen med sagerne S-2436-17, S-2437-17 og S-2439-17.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af funktionsleder i SKAT A. Der er
endvidere afgivet forklaring af MLC-Koordinator B og C.

Tiltalte har heller ikke under hovedforhandlingen i landsretten ønsket at afgive forklaring.

Tiltaltes forklaring til politirapport er med rettens tilladelse blevet dokumenteret i medfør af
retsplejelovens § 871, stk. 4.

Vidnet funktionsleder A har vedrørende sin forklaring for byretten præciseret, at SKAT i relation til oplysningerne fra de hollandske skattemyndigheder var interesseret i personer bosiddende i Danmark, men at personernes statsborgerskab ikke havde betydning.

Vidnet har forklaret blandt andet, at han ikke er bekendt med brevet af 27. juli 2017 fra de hollandske skattemyndigheder til Uber B.V. Det er vanskeligt at forholde sig til, hvorvidt SKAT på ny ville have forespurgt de hollandske skattemyndigheder om samtykke til videregivelse, hvis dette brev havde foreligget tidligere. SKAT Kompetent Myndighed havde i september 2016 spurgt de hollandske skattemyndigheder om lov til at videregive oplysningerne til andre danske myndigheder og havde fået at vide, at det måtte de godt. Han vil betegne forespørgslen til de hollandske skattemyndigheder som meget bred. Der havde forud herfor været løbende generelle drøftelser mellem politiet og SKAT om de sager, hvor Uber-chauffører var blevet stoppet på åben gade. Der havde også forud for politiets anmodning af 24. november 2016 om udlevering af oplysningerne fra Holland været nogle drøftelser mellem politiet og SKAT om disse oplysninger. Det var af egen drift, at SKAT anmodede de hollandske myndigheder om samtykke til videregivelse.

Vidnet MLC-Koordinator B har forklaret blandt andet, at han fortsat er ansat i SKAT, hvor han har været ansat siden 1981. Han har været tilknyttet Kompetent Myndighed siden den 1. januar 2011. Det er en enhed, der håndterer udveksling af oplysninger med andre landes skattemyndigheder, herunder behandler anmodninger fra andre lande. Han er en ud af to MLC-koordinatorer, hvis opgave er at have kontakt til de øvrige EU-landes MLC-koordinatorer omkring fælles revisioner. Han er alene kontaktperson mellem danske enheder og enheder i de øvrige EU-lande. Han deltog i mødet med de hollandske myndigheder vedrørende Uber B.V. i september 2016. SKAT havde modtaget en invitation fra de hollandske myndigheder vedrørende fælles revision. Han deltog i mødet med henblik på udlevering af oplysninger, der stammede fra revisionen. På mødet blev der fortalt nærmere om den fælles revision, som Danmark ikke havde været en del af. Der var mulighed for at stille spørgsmål til Uber B.V. omkring deres forretningsmodel. Han fik udleveret en USB-nøgle med oplysningerne vedrørende Uber. deltog i mødet. Han er MLC-koordinator ved de hollandske skattemyndigheder og havde indbudt til mødet. Der var ikke omkring tidspunktet for mødet tale om udlevering af oplysninger til andre myndigheder end fiskale myndigheder. Da han kom hjem, talte han med sin chef om at rette henvendelse til

om tilladelse til at videregive oplysningerne til andre myndigheder for at være på forkant, hvis de fik anmodninger herom. Denne tilladelse fik han af . Forevist e-mail sendt den 28. september 2016 kl. 13.32 forklarede vidnet, at det var den e-mail, han sendte til . Han modtog svar i e-mail af 30. september 2016. Det blev klart tilkendegivet i svaret fra , at SKAT kunne videregive oplysningerne vedrørende Uber-chaufførerne til andre danske myndigheder uden nogen begrænsninger. Hans e-mail af 11. november 2016 blev sendt til gruppen af MLC-koordinatorer, herunder til . Han takkede til sidst i e-mailen for, at SKAT havde fået lov til at videregive oplysningerne til andre myndigheder. SKAT har ikke på noget tidspunkt efter modtagelsen af samtykket fået henvendelser fra de hollandske skattemyndigheder om ikke at måtte videregive oplysningerne til andre danske myndigheder.

Der blev ikke udarbejdet et referat fra mødet med de hollandske skattemyndigheder og Uber B.V. i september 2016. Han kan bekræfte, at direktiv 2011/16 blev nævnt som grundlaget for udleveringen af oplysningerne. Han har ofte fra sine svenske kolleger modtaget henvendelser om, hvorvidt tilsvarende oplysninger måtte videregives til andre svenske myndigheder. Det har typisk været specifikke henvendelser om den svenske bogføringslov. Han har selv kun én gang anmodet om tilladelse til udlevering af oplysninger til andre danske myndigheder, og det er i nærværende sag vedrørende Uber. Han går ud fra, at de hollandske myndigheder forinden udleveringen af oplysningerne selv undersøgte, hvorvidt de udleverede oplysninger kunne anvendes til lignende formål i Holland.

Han kan godt huske e-mailen af 30. september 2016 fra . E-mailen var en konsekvens af en meget negativ omtale af Uber. Han besvarede ikke e-mailen. E-mailen gav ikke anledning til overvejelser omkring omfanget af samtykket til udlevering til andre myndigheder. Han er ikke bekendt med brevet af 27. juli 2017 fra de hollandske skattemyndigheder til Uber B.V. Han har ikke talt med herom. Han kan godt genkende det i brevet anførte om, at oplysningerne blev udleveret til skattemæssige formål. Han er ikke bekendt med det anførte om, at der ikke er givet samtykke til, at oplysningerne kunne anvendes i straffesager. Hvis han havde været bekendt hermed, ville han på ny have rettet henvendelse til de hollandske myndigheder og forespurgt, hvorvidt der fortsat var samtykke til udlevering til andre danske myndigheder. Der er ingen formkrav, heller ikke internt i SKAT, omkring indhentelse af samtykke til videregivelse. I dag ville han nok

konkretisere en forespørgsel om samtykke noget mere. Han er dog ikke i tvivl om, at der i nærværende tilfælde af de hollandske myndigheder blev meddelt samtykke til videregivelse af oplysningerne til andre danske myndigheder.

Vidnet C har forklaret blandt andet, at hun arbejder i SKAT i vidnet As afdeling. Hun har beskæftiget sig med oplysningerne fra de hollandske skattemyndigheder. Hun har identificeret personerne på listerne og behandlet sagerne i skattemæssig henseende. Hun har skrevet e-mailen af 5. maj 2017 til Københavns Politi om listernes opbygning. Listerne fra de hollandske myndigheder indeholdt ikke bonusser. De har i nogle tilfælde fra chauffører modtaget udtræk fra Ubers system, hvoraf bonusser er fremgået. Hun er derfor sikker på, at de oplysninger, SKAT modtog fra de hollandske myndigheder, ikke indeholdt bonusser.

Listerne var ved modtagelsen ikke ledsaget af en vejledning. Hun mener, at der blev afholdt et møde med Uber B.V., som hun dog ikke selv deltog i, omkring en måned efter at listerne var blevet udleveret. De oplysninger om indtægter, der fremgår af listerne, sammenholdt hun med personernes kontoudtog. Der var alene meget få uoverensstemmelser og højst op til et par hundrede kroner. Når der i listerne har stået "0" ud for "Smidtøjet" og "UberGiving" gik hun ud fra, at der ikke indgik beløb herfra i sammentællingen.

Personlige oplysninger

Tiltalte har heller ikke for landsretten ønsket at afgive forklaring om sine personlige forhold.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten tiltræder af de af byretten anførte grunde, at tiltalens forhold 1 opfylder kravene i retsplejelovens § 834, stk. 2, nr. 4, således at tiltalte har kunnet tilrettelægge sit forsvar.

Landsretten tiltræder endvidere, at forholdene må anses som én fortsat forbrydelse, og at det på baggrund af de af byretten anførte omstændigheder er bevist, at mindst én af kørslerne har fundet sted efter den 7. marts 2015 og dermed mindre end to år før tiltalte blev sigtet, hvorfor der ikke er indtrådt forældelse for nogen dele af tiltalen, jf. herved straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1.

Også efter bevisførelsen for landsretten lægges det til grund, at de danske skattemyndigheder af de hollandske skattemyndigheder den 30. september 2016 blev meddelt samtykke til, at oplysningerne om personer, der havde kørt som Uber-chauffører, kunne videregives til andre danske myndigheder, herunder politiet. Landsretten tiltræder, at samtykket må anses for udtrykkeligt og uden forbehold af nogen art, og at den foreliggende efterfølgende korrespondance, herunder mellem de hollandske skattemyndigheder og Uber B.V. fra juli 2017, ikke kan føre til en ændret vurdering. Landsretten tiltræder herefter, at betingelserne i direktiv 2011/16/EU art. 16, stk. 2, og persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 3, er opfyldt, og at oplysningerne kan indgå som bevis i sagen.

Af de af byretten anførte grunde og med bemærkning om, at tiltalte heller ikke for landsretten har ønsket at afgive forklaring, findes tiltalte herefter skyldig efter anklageskriftet.

Straffen findes af de af byretten anførte grunde ved et så betydeligt antal overtrædelser som i nærværende sag at skulle fastsættes med udgangspunkt i det i forbindelse med kørslerne af Uber udbetalte beløb. Straffen findes herefter passende.

Landsretten stadfæster derfor dommen.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod T1 stadfæstes.

Tiltalte, der selv har sørget for sit forsvar for landsretten, skal betale sagens omkostninger for landsretten.

D O M

afsagt den 28. august 2017 i sag

SS 2-10192/2017

Anklagemyndigheden

mod

T1

cpr-nummer ...73-...

...

2400 København NV

Sagens baggrund og parternes påstande

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 18. april 2017 og berigtiget den 18. maj 2017.

Sagen er fremmet i medfør af retsplejelovens § 855, stk. 3, nr. 3.

.

T1 er tiltalt for

1.

overtrædelse af taxikørselsloven, lovbkg. nr. 107 af 30. januar 2013 § 16, stk. 1, nr. 1, jf. § 1, stk. 1,

ved løbende i 2015 fortrinsvis i Storkøbenhavn at have udført taxikørsel i alt 399 ture med personbil reg. nr. BW... uden tilladelse og uden at betingelserne for samkørselsarrangement, der ikke kræver tilladelse, var opfyldt, jf. bekendtgørelse nr. 405 af 8. maj 2012 om taxikørsel § 1, idet kørslerne blev udført mod vederlag, der ikke alene var godtgørelse for de med kørslen direkte forbundne omkostninger, idet passagerne betalte til UBER for kørslerne, hvorefter UBER afregnede med tiltalte, der fik indbetalt 40.078 kr. på en bankkonto.

2.

overtrædelse af bekendtgørelse nr. 399 af 4. maj 2006 om særlige krav til taxier mv. § 18, stk. 1, jf. § 1,

ved løbende 2015 fortrinsvis i Storkøbenhavn at have udført taxikørsel i alt 399 ture med personbil reg.nr. BW..., selv om køretøjet ikke var godkendt og registreret hertil.

3.

overtrædelse af færdselslovens § 117 d, stk. 2, jf. § 56, stk. 1, 1. pkt.,

ved løbende i 2015 fortrinsvis i Storkøbenhavn at have udført taxikørsel i alt 399 ture med personbil reg.nr. BW... uden at have erhvervet kørekort til erhvervsmæssigt personbefordring.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om en bødestraf på 45.000 kr.

Tiltalte har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært om rettens mildeste dom.

Sagen er, som en ud af 5 prøvesager, behandlet sammen med Københavns Byrets sag nr. SS 2-10188/2016, SS 2-10190/2016 og SS 2-10191/2016.

Forklaringer

Tiltalte har ikke ønsket at afgive forklaring under sagen.

Der er afgivet forklaring af vidnerne A, SKAT, politiassistent og politiassistent .

Vidnet A, SKAT, har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"Vidnet forklarede, at han er funktionsleder i Indsats og Virksomheds- og Afgiftskontrol, enhed nummer 12. Som funktionsleder har han mellem 20 og 30 medarbejdere, som han har instruktionsbeføjelser over. Vidnet har været beskæftiget med SKAT's lister fra Holland vedrørende Uber-chauffører. Vidnet bekræftede, at politiet bad om listerne, og at disse blev sendt til politiet i december 2016. Forinden havde der i SKAT været nogle juridiske overvejelser mht. udvekslingen af oplysningerne. For det første var oplysningerne fremkommet i forbindelse med, at syv europæiske lande havde lavet en "simultan" revision af Uber i Holland. Danmark var ikke med i den fælles revision, men Danmark blev spurgt undervejs i forløbet, om Danmark var interesseret i at få oplysninger, som vedrørte personer bosiddende i Danmark, hvis man spontant faldt over sådanne. Det svarede Danmark via Kompetent Myndighed i SKAT ja tak til.

En simultan revision kan laves, fordi der er samarbejdsaftaler mellem skattevæsenene i de involverede lande. Det var Holland, hvor Uber-selskabet er hjemmehørende, der tog initiativ til at spørge en række lande, om man ville være med i en simultan revision af Uber, fordi Holland mente, at det havde interesse for en række lande. Syv lande svarende ja til at være med til en fælles revision. Danmark svarede nej i første omgang til at være med i den fælles revision, men takkede samtidig ja at modtage oplysninger om spontane fund vedrørende danske statsborgere. Det var Kompetent Myndighed, som er den del af SKAT, der arbejder på tværs af landegrænser, som spurgte, om SKAT ville have oplysningerne. I september 2016 var Kompetent Myndighed til et møde i Holland og fik oplysningerne udleveret. Man taler om spontanoplysninger, når der er tale om tilfældighedsfund, der gøres af skattevæsenere i udlandet, som involverer borgere bosiddende i andre lande. Da der kan være forskellige typer af klausuler på sådanne oplysninger, spurgte SKAT få dage efter modtagelsen af oplysningerne de hollandske skattemyndigheder, om der var nogen former for klausuler på oplysningerne i forhold til, om SKAT måtte dele oplysningerne med andre danske myndigheder. De hollandske skattemyndigheder svarede, at der ikke var nogen klausuler på oplysningerne, der var til hinder for, at SKAT kunne udveksle oplysningerne med andre offentlige myndigheder. Det hollandske svar foreligger på skrift. Da SKAT senere fik en anmodning fra politiet om udlevering af oplysningerne, bad man juridiske afdeling om at undersøge, om der var interne hjemmelsproblemer med hensyn til at udlevere oplysningerne. SKAT fik et skriftligt svar fra juridisk afdeling om, at der ikke var hjemmelsproblemer, og at der i persondataloven var konkret hjemmel til at udlevere oplysningerne til politiet. Da der således ikke var noget til hinder herfor, udleverede SKAT oplysningerne til politiet.

Fra Holland havde SKAT modtaget et regneark, som indeholdt en række oplysninger: Registreringsnummeret på den bil, der var benyttet til kørslerne, bilens mærke og type, kørerens brugernavn, kontonummeret, der var brugt i forbindelse med afregning af kørslerne, kontonummerets bankplacering, den samlede bruttoindkomst på årsplan, og hvor mange ture der var kørt. Regnearket indeholdt ingen oplysninger om chaufførernes danske personnumre. SKAT begyndte derfor at sammenholde oplysningerne for at finde ud af, hvilke personer der var tale om. Det voldte nogle problemer, da der ikke nødvendigvis var sammenhæng mellem ejeren af bilen, kontonummeret og navnet, der var opgivet. Det tog derfor noget tid for SKAT at finde frem til personnumrene på chaufførerne. Derfor gik der også noget tid, før SKAT kunne skrive til de pågældende borgere om, at SKAT havde modtaget oplysninger fra de hollandske skattemyndigheder om, at de havde kørt Uber-kørsel. På nuværende tidspunkt har SKAT har gennemgået hele listen. De fandt ud af, at en person godt kunne optræde flere gange i regnearket, hvis pågældende havde skiftet bil undervejs. Der er 2.100 linjer i regnearket. Ca. 1.800 personer er identificeret. Alle på nær 8-10 personer er blevet identificeret.

Vidnet kan generelt oplyse om de konkrete skattesager, at SKAT skrevet til rigtig mange af chaufførerne og spurgt om, hvilke udgifter de har haft i forbindelse med kørslerne, og opfordret de pågældende til at fremlægge dokumentation for udgifterne, og har de pågældende enten ikke svaret eller ikke haft nogen dokumentation, har SKAT prøvet at skønne over kørselsudgifterne. Relativt mange af chaufførerne havde ikke gemt dokumentation for kørselsudgifterne eller ført kørselsregnskab, og rigtigt mange havde også brugt bilen til privat kørsel, hvilket er relevant, fordi der kun er fradrag for den andel af udgifterne, der vedrører Uber-kørsel. SKAT har i alle sagerne taget udgangspunkt i oplysningerne fra de hollandske skattemyndigheder om omsætningen fra Uber-kørsel. Chaufførerne har betalt en andel af omsætningen, typisk 20 %, til Uber for at få formidlet kontakten til kunderne. Det resterende beløb er tilgået chaufføren, og det er dette beløb, som har været udgangspunktet for SKAT's skatteansættelse. Der er nogle personer, der har fået lidt ekstra betaling for at stå til rådighed i perioder for en anden chauffør, men udgangspunktet for langt de fleste af chaufførerne er, at den fulde indkomst kommer fra Holland. Det samlede beløb på listen fra Holland er inklusive provisionen til Uber. Adspurgt af forsvareren, advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja, forklarede vidnet, at baggrund for den fælles revision var, at de hollandske myndigheder var blevet opmærksomme på, at der var en startet en ny virksomhed op, som havde samarbejdspartnere i andre europæiske lande, og derfor mente Holland, at det kunne være relevant med en simultan revision. Formålet med revisionen var en samlet skattekontrolrevision, og den blev lavet af skattemyndighederne. Revisionen havde ikke noget andet formål. Danmark blev indbudt til at deltage i den fælles kontrol. SKAT's nej til at deltage skyldtes, at Uber først var startet op i Danmark i oktober 2014, og at henvendelsen kom meget tidligt i forløbet. Umiddelbart var det vurderingen, at der ikke skete særlig meget med hensyn til Uber-kørsel i Danmark, da henvendelsen kom fra Holland. Over revisionsperioden kom der mere gang i Uber i Danmark. SKAT blev kontaktet af Holland efter, at Uber var startet op i Danmark, men det var tidligt i forløbet. Vidnet kunne ikke sige præcist, hvornår henvendelsen var kommet. Fordi Danmark havde takket ja til at modtage oplysninger om spontane fund, blev SKAT inviteret til et møde i Amsterdam i september 2016, hvor oplysningerne til de enkelte lande blev uddelt og Danmark fik udleveret det føromtalt regneark. Mødets formål var at gennemgå resultaterne af den fælles revision. Det var et ordinært samarbejds-møde. B fra Kompetent Myndighed gav møde for de danske skattemyndigheder. Vidnet deltog ikke. Der blev drøftet en række ting, og bl.a. at Danmark kunne få oplysningerne om Uber-partnerne i Danmark udleveret. I løbet af 2016 var SKAT blevet opmærksom på, at der foregik meget mere Uber-kørsel end først antaget. SKAT havde modtaget mange anmeldelser om Uber-kørsel. Anmeldelserne var

havnet i vidnets enhed, hvor man kiggede på dem. De ville dog gerne have nogle mere konkrete oplysninger end anmeldelserne til at starte skattesager op på. De var klar over, at der var oplysninger på vej fra Holland. Derfor er anmeldelserne først blevet brugt, efter at oplysningerne fra Holland var modtaget.

Det var underdirektøren i Kompetent Myndighed, som besluttede, at SKAT ikke skulle deltage i den fælles revision, men at SKAT gerne ville have spontanoplysninger, hvilket man fik på mødet i september 2016. Beslutningen var ikke clearet med ministeren. Beskeden om, at SKAT gerne ville modtage spontanoplysninger, var således givet, før at oplysningerne var blevet indsamlet. Der foreligger en aftale landene imellem om, at man kan udveksle spontanoplysninger. Der skal ikke noget særligt til, for at sådanne oplysninger kan udleveres. Der foreligger internationale aftaler om udlevering af skatteoplysninger landene imellem.

Området varetages af Kompetent Myndighed. Vidnet var bekendt med, at Kompetent Myndighed drog af sted til mødet i Amsterdam med en forventning om at få udleveret oplysningerne. Vidnet var også bekendt med, at der kørte nogle sager mod Uber-chauffører i Københavns Byret i sommeren 2016. Han forudså, at andre danske myndigheder ville bede SKAT om at få udleveret oplysningerne, og derfor bad han straks, efter at Kompetent Myndighed var kommet hjem fra Holland med oplysningerne, om, at det blev undersøgt, om der var klausuler på oplysningerne i forhold til at dele dem med andre danske myndigheder. Dette bad han om, før at SKAT fik henvendelsen fra politiet. Det foregik på den måde, at vidnet tog kontakt til Kompetent Myndighed, der forespurgte den hollandske kompetente myndighed, om der var klausuler på oplysningerne, og den hollandske kompetente myndighed svarede Kompetent Myndighed i SKAT. Det kom meget hurtigt frem i pressen, at SKAT var kommet i besiddelse af disse oplysninger. SKAT har ikke henvendt sig til politiet. Det var politiet, der henvendte sig til SKAT.

Samtidig med, at SKAT fik regnearket fra Fra Kompetent Myndighed, fik SKAT også et brev fra Kompetent Myndighed med en beskrivelse af, hvad man havde fået udleveret. Alene skattedelen er omtalt i brevet. En klausul på oplysninger kan f.eks. være, at oplysningerne kun må bruges til bestemte formål. Vidnet spurgte specifikt til, om der var klausuler på oplysningerne fra Holland, som var til hinder for, at oplysningerne kunne videregives til andre offentlige myndigheder. Der blev ikke spurgt specifikt til om oplysningerne kunne udleveres til politiet til brug for strafforfølgning, men det ligger implicit i vidnets spørgsmål, idet videregivelse af oplysninger til andre offentlige myndigheder sker til brug for de opgaver, som de pågældende myndigheder varetager.

SKAT modtog anmodningen fra politiet den 24. november 2016 og udleverede oplysningerne til politiet den 15. december 2016.

Foreholdt bilag 9-2 og 9-4 i sag nr. SS 2-10188/27 forklarede vidnet, at der undervejs i forløbet var blev stoppet nogle Uber-biler på åben gade. Så vidt vidnet ved, har SKAT's enhed, der hedder Vejaktioner, haft en sag på baggrund af hvert fald én af dem, som blev stoppet på åben gade. Man diskuterede, om bilen, som var på svenske plader, skulle betale dansk afgift. Denne sag lå tidligere i forløbet end denne sag. Der har således været kontakt mellem SKAT og politiet i forbindelse med disse personer, men ingen af dem er omfattet af den store undersøgelse i Holland.

Vidnets enhed står for juraen i de konkrete skattesager lavet på baggrund af oplysningerne fra Holland. Kompetent Myndighed administrerer internationale aftaler. Vidnet spurgte SKAT Jura specifikt i forbindelse med henvendelsen fra politiet. Der blev ikke spurgt specifikt til, om det var i strid med skattekontrolløven at indhente og udlevere oplysningerne. Vidnet er af den opfattelse, at det var lovligt at indhente oplysningerne fra Holland, men han var i tvivl mht. videregivelse, hvorfor han spurgte specifikt ind til dette, også specifikt i forhold til politiet. Tvangsindgrebsloven blev heller ikke drøftet. Spørgsmålet om videregivelse blev undersøgt i forhold til persondataloven. Det er også blevet undersøgt, om Uber B.V. havde

partsstatus, hvilket selskabet ikke havde efter SKAT Juras vurdering, hvorfor Uber B.V. ikke skulle underrettes løbende. SKAT var også i kontakt med Uber B.V. omkring modtagelsen af oplysningerne og videregivelsen. Uber B.V.'s danske talsmand bad om et møde kort tid efter, at SKAT havde modtaget oplysningerne fra Holland, da selskabet mente, at det havde partsstatus. Uber blev orienteret om, at SKAT Jura ikke mente, at selskabet havde partsstatus. På mødet blev processen for, hvordan SKAT ville forholde sig med oplysningerne fra Holland drøftet. Der blev kun drøftet skattemæssige aspekter og ikke konkrete sager. Uber B.V. sagde, at man gerne ville kunne stille sine forretningspartnere så gunstigt som muligt i forbindelse med skattesagerne. Mødet fandt sted før overdragelsen af listerne til politiet. Der findes et referat fra mødet.

Efter at politiet havde fået overdraget listerne, har der kun været drøftelser mellem SKAT og politiet om, hvorvidt politiet var opmærksom på, at listerne var bruttolister, hvor omsætningen var angivet før afregning af provision til Uber. SKAT orienterede politiet skriftligt om dette, og der var drøftelser om det praktiske. Politiets håndtering af straffesagerne har ikke været drøftet. Hvis SKAT har lavet skattesager i forhold til de tiltalte, er de lavet i vidnets enhed. Alle personerne på listerne fra Holland er vurderet i forhold til, om der var grundlag for at ændre skatteansættelserne.

Der har ikke efterfølgende været kontakt til de hollandske skattemyndigheder bortset fra, at de hollandske skattemyndigheder har fremsendt en mail, hvor de på baggrund af debatten i de forskellige lande om, at Uber B.V. skulle være blevet tvunget til at udlevere oplysningerne, gjorde opmærksom på, at Uber B.V. i Holland frivilligt havde udleveret oplysningerne til brug for de hollandske skattemyndigheders skattekontrol. Vidnet har ikke set korrespondancen mellem de hollandske skattemyndigheder og Uber B.V.

Adspurgt på ny af anklageren forklarede vidnet, sagerne er startet op på baggrund af oplysningerne fra Holland, hvilket SKAT har gjort chaufførerne opmærksomme på. SKAT har kun bedt chaufførerne om oplysninger til brug for skatteansættelsen. Derfor bad SKAT chaufførerne om at dokumentere deres kørselsudgifter. Vidnet mente ikke, at chaufførerne derved kunne komme til at inkriminere sig selv. Langt hovedparten af chaufførerne havde ikke et kilometerregnskab eller dokumentation for de faktiske udgifter. SKAT har derfor givet et skønsmæssigt fradrag på baggrund af oplysningerne fra Holland om antal kørte kilometre og indtægter. Hvis SKAT skal udlevere oplysninger om enkeltpersoner til andre myndigheder, er hovedreglen, at personen skal give samtykke, men der er også en række undtagelsesbestemmelser. SKAT Jura har vurderet, at oplysningerne fra Holland kunne udleveres til politiet efter anmodning uden samtykke fra de involverede borgere."

Vidnet politiassistent

har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"Vidnet forklarede, at han fik råmaterialet fra SKAT i form af en mail med en fil. Filen indeholdt et excel-ark, hvorpå der var angivet rigtig mange personer. Vidnet kopierede excel-arket og lagde kopien over i et nyt excel-ark, som var det, som han arbejdede i. Vidnet søgte de fem tiltalte frem på deres CPR-nummer, kopierede oplysningerne vedrørende de tiltalte og lagde dem over i endnu et nyt excel-ark. Han kontrollerede, at han havde gjort det rigtigt, ved at søge på de tiltaltes navne. Derefter lagde han oplysningerne over på et USB-stik i fire eksemplarer, som blev udleveret til anklageren. Råmaterialet ligger der stadig og kan kontrolleres. Vidnet har kun foretaget en kopiering.

Adspurgt af forsvareren, advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja, forklarede vidnet, at han ikke har været i kontakt med SKAT i den forbindelse. Han har bare arbejdet med materialet, som han fik leveret."

Vidnet politiassistent

har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

"Vidnet forklarede, at han arbejder i færdselspolitiet. T2 havde ikke tilladelse efter taxikørselsloven til at køre taxa. T2s bil var ikke godkendt til taxikørsel. En bil skal være registreret og godkendt til taxikørsel, hvilket T2s bil ikke var. T2 havde tillige ikke erhvervet kørekort til erhvervsmæssig personbefordring. Vidnet har anvendt politiets Motorregister i sine undersøgelser af køretøjet. I Motorregistret kan man se, hvad et køretøj skal anvendes til. Under feltet "anvendelse" i Motorregistret skal der således stå "taxikørsel", hvis køretøjet er godkendt hertil. T2s køretøj var ikke registreret til taxikørsel i Motorregistret. Med hensyn til kørekort og tilladelse til at køre erhvervsmæssig personbefordring, har politiet et Indeks- og kørekortsregister. Der skal være en påtegning i registeret, hvis vedkommende har tilladelse til at køre erhvervskørsel. Med hensyn til tilladelse til taxikørsel, får man en sådan tilladelse af Taxinævnet. Vidnet har henvendt sig til Taxinævnet i Region Hovedstaden, som har oplyst, at T2 ikke har tilladelse til at køre taxa. Tiltalte har tillige ikke haft et førerkort, da han ikke har haft erhvervskørekort. Ovennævnte gælder for alle fire tiltalte. Vidnet har spurgt Taxinævnet, og ingen af de fire tiltalte har fået udstedt tilladelse til taxikørsel eller førerkort. Med hensyn til køretøjerne, er ingen af de fire tiltaltes køretøjer registreret til taxikørsel. Med hensyn til kørekortsforhold, har ingen af de fire tiltalte erhvervet kørekort til erhvervsmæssig personbefordring."

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af politirapport af 7. marts 2017, at tiltalte samme dag kl. 15:50 telefonisk af politiet blev sigtet for forholdene omfattet af tiltalen.

Der er under sagen dokumenteret oplysninger fra SKAT modtaget fra de hollandske skattemyndigheder og oprindeligt udleveret af UBER B.V., Holland.

Der er dokumenteret brev af 10. maj 2017 med bilag fra SKAT til Københavns Politi, hvoraf blandt fremgår:

"Skatteyder har ikke selvangivet indtægten fra Uber af eget initiativ. Sagen er ikke afsluttet herfra endnu, men skatteydere har pt. godkendt vores forslag til ændring af hans skatteansættelse for indkomståret 2015. SKAT forslår at ændre hans skatteansættelse med 25.550 kr. og moms med 2.505 kr. vedrørende Uber kørsel". Det fremgår ved afkrydsning, at oplysningerne vedrører indkomståret 2015.

Der er under sagen fremlagt mail af 28. september 2016 fra B, SKAT, Særlig Kontrol, Kompetent Myndighed, og MLC-Coordinator, Danmark, til projektleder fra det hollandske skattevæsen og NLCT-mlc-koordinator, Holland, hvoraf fremgår:

"Dear

During the FMC105 intermediate meeting on the 14th September 2016 in Amsterdam, the Danish tax authorities received spontaneous information regarding Uber Partners from the Dutch Tax authorities.

Now the Danish tax authorities want to ask if they can get the Dutch Tax authorities permission to share the spontaneous information with other Danish Authorities .

Please let us know if you can allow us to do that.

Best regards.

..."

Ved mail af 30. september 2016 kl. 08:21 svarede projektleder Leo Jansen fra det hollandske skattevæsen således:

"Dear

Please be informed that the information that was supplied to you within the framework of the FMC 105 intermediate meeting on the 14th September 2016 in Amsterdam has been supplied to you without any pre conditions and so can be shared with other Danish authorities.

Kind regards

..."

Samme dag kl. 16:31 sendte projektleder fra det hollandske skattevæsen en mail til de andre landes mlc-koordinatorer, hvori det hedder:

"Dear Colleagues,

Recently your Member State has participated in the information session concerning FMC/105 in order to supply your administration with information about the outcome of the MLC performed. During that meeting we have openly spoken with some representatives from the company that until now we have had a good relationship with. All information that we delivered had been supplied by the company on voluntary basis and without any negative discussion. My feeling about the meeting is that we were able to arrange it all in good order.

Unfortunately, a few weeks later, I now have to conclude that I have seen a number of articles in news bulletins in various Member States that create the feeling that under pressure the company has now finally supplied information. Also I have seen articles where it is stated that the Netherlands administration has encouraged your administrations to give this information to the police for further investigation.

Personally I feel I would like to rectify this and I hope you will agree with me as follows:

The information that was provided to your Member States is covered by the Directive 2011/16 for taxation purposes. Member States are free to use the information for further domestic use as mentioned during the meeting and in the Directive. There have not been made any restrictions to this. However, now I am reading in some bulletins that the Netherlands administration is actively promoting to use it for all purposes. This does not cover what was communicated. In some bulletins I am reading that the information was obtained under pressure and that we can now finally hit the company. This is in complete contradiction with how all members in the meeting must have experienced the situation where the company has been fully compliant with us.

I hope you can respect that we are dealing with a decent taxpayer that may seek for the borders of possibilities in transportation regulations, but from our side certainly does not deserve the fiscal mark "fraudster"

Kind regards and hope you can respect our position

..."

Ved mail af 24. november 2016 til SKAT anmodede Københavns Politi om at få udleveret alle oplysningerne om UBER-chauffører modtaget fra de hollandske skattemyndigheder.

Der er endvidere under sagen dokumenteret korrespondance af 16. november 2015, 25. august 2016 og 27. juli 2017 fra de hollandske skattemyndigheder til UBER B.V. I den danske oversættelse af brevet fra den 27. juli 2017 hedder det:

"Kære

Jeg skriver til Dem som svar på

s brev af 24. juli 2017.

De hollandske skattemyndigheder afholdt [ikke] møde den 14. september 2016 i Amsterdam med 14 EU-lande med henblik på at udveksle information på samme måde som ved den multilaterale revision under Fiscalis, identifikationsnummer FMC 105.

Et af punkterne var udveksling af oplysninger om partnere og chauffører.

Vi har anmodet Uber B.V. om følgende information [for årene) 2013-2015:

Adresse, bankkonto, bilmodel / registreringsnr. / nummerplade, samlet kørselsindtægt, samlet antal køreture og eventuelt momsnummer.

Denne undersøgelse gennemføres på grundlag af § 53 juncto 47 van de Algemene Wet inzake rijksbelastingen (herefter: Awr).

Der henvises også til fortrolighedsforpligtelsen i § 67 Awr. Det er ikke tilladt for personer, som deltager i skatteretlige undersøgelser eller i forbindelse hermed, der vedrører denne person eller tredjemands virksomhed, at vise eller videregive oplysninger udover det, der er nødvendigt for at sikre opfyldelse af skattelovgivning eller opkrævning eller indførelse af en skat.

På mødet blev der udvekslet information om

anvendelse af de korrekte merværdiafgiftsregler, moms, i relation provisionen til partnerne, indberetning af korrekte momsoplysninger fra partnernes og chaufførernes side, indberetning af korrekte skatteoplysninger fra partnernes og chaufførernes side, og hvorvidt de lokale kontorer modtager korrekt vederlag for deres ydelser til hovedkontoret i Amsterdam.?

De oplysninger, vi deler om parterne og chaufføren, gives på denne baggrund.

Oplysningerne kan påvirke parternes og chaufførernes skattegrundlag i relation til moms eller indkomstskat.

Vi nævnte dette, da vi gav oplysningerne ved mødets afslutning. Disse oplysninger gives derfor udelukkende af skattemæssige årsager.

De nederlandske skattemyndigheder har ikke givet specifikt samtykke til, at denne information kan anvendes i straffesager.

Vi følger artikel 16 i Rådets Direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet.

Med venlig hilsen

..."

Uddrag af byrettens og landsrettens domme gengivet i U 2017.796Ø er dokumenteret under sagen til belysning af Uber-konceptet og bødestørrelsen. Der fremgår, at der blev fastsat en bøde på 6.000 kr. for to kørsler til samtidig bedømmelse.

Der er endvidere dokumenteret Udtalelse og udlevering af dokumenter vedrørende SKATs modtagelse og videregivelse af oplysninger om Uber-chauffører af 14. august 2017 fra SKAT, Indsats, Virksomheds- og Afgiftskontrol, med tilhørende notater, sagens bilag 13 - 13-2,

SKAT Juras notat af 13. december 2016 om Udlevering af oplysninger om Uber-chauffører til andre offentlige myndigheder og mail af 16. september 2016 med bilag fra B, SKAT, til bl.a. A, SKAT.

Personlige oplysninger

Tiltalte har ikke afgivet forklaring om sine personlige forhold.

Tiltalte ustraffet.

Rettens begrundelse og afgørelse

Ad retsplejelovens § 834, stk. 2, nr. 4

Retten finder, at sagens forhold 1 opfylder kravene i retsplejelovens § 834, stk. 2, nr. 4.

Efter forholdets karakter vedrører sagens bevisførelse, om tiltalte løbende i 2015 fortrinsvis i Storkøbenhavn har udført taxikørsel i alt 399 gange med personbil uden at have de fornødne tilladelser hertil, og om tiltalte herved har opnået en indtægt på i alt 40.078 kr. fra UBER, som modtog passagernes betaling og løbende afregnede til tiltalte på en bankkonto, og dokumentationen herfor. Retten finder, at tiltalte har haft rig lejlighed til at tilrettelægge sit forsvar vedrørende dette.

Ad forældelse

Det er uomtvistet, at forholdene er undergivet en 2-årig forældelse, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1. Efter straffelovens § 94, stk. 1, regnes forældelsesfristen fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er ophørt. Efter straffelovens § 94, stk. 5, afbrydes forældelsesfristen, når den pågældende gøres bekendt med sigtelsen. Tiltalte blev gjort bekendt med sigtelserne den 7. marts 2017. Spørgsmålet er herefter, om kørsler, der ligger før den 7. marts 2015, er forældede.

Under hensyn til, at der er tale om en lang række helt ensartede forhold, der foretages kontinuerligt i løbet af 2015, finder retten, at forholdene må anses som én fortsat forbrydelse, således at forældelsesfristen for alle handlingerne under ét regnes fra ophøret af den sidste strafbare handling.

Henset til antallet af kørsler, der er rejst tiltale for, finder retten, at det har formodningen for sig, at mindst en af kørslerne har fundet sted efter den 7. marts 2015. Tiltalte har ikke ønsket at udtale sig i sagen. På den baggrund lægges retten til grund som bevist, at mindst en af kørslerne har fundet sted efter den 7. marts 2015. Der er herefter ikke nogen del af tiltalen, der er forældet.

Ad forswarets anmodning om afskæring af bevisførelse

På baggrund af sagens oplysninger lægger retten til grund, at de omhandlede oplysninger fra UBER B.V. til de hollandske skattemyndigheder blev indhentet til skattekontrollformål som led i en simultan revision af selskabet, som flere europæiske lande, herunder Holland, hvor UBER B.V. er hjemmehørende, deltog i. Danmark deltog ikke i den fælles revision, men

havde takket ja til at modtage oplysninger om danske skatteborgere, som måtte fremkomme i forbindelse med revisionen.

På baggrund af sagens oplysninger lægger retten endvidere til grund som bevist, at Kompetent Myndighed i SKAT den 14. september 2016 i Amsterdam modtog oplysninger vedrørende danske skatteborgere, som var fremkommet fra UBER B.V. i forbindelse ovennævnte revision, fra de hollandske skattemyndigheder. Det lægges endvidere til grund, at oplysningerne blev udvekslet med hjemmel i direktiv 2011/16/EU art. 9 med henblik på skattekontrolformål.

Den 24. november 2016 anmodede Københavns Politi SKAT om udlevere alle oplysningerne fra UBER B.V. modtaget fra de hollandske skattemyndigheder til brug for strafferetlig forfølgning. Det lægges efter As forklaring til grund, at SKAT udleverede oplysningerne til politiet den 15. december 2016.

Spørgsmålet er i første række, om betingelserne i direktiv 2011/16/EU art. 16, stk. 2, for videregivelse af oplysningerne til politiet har foreligget opfyldt, og i anden række, om der er tale om et ulovligt tilvejebragt bevis, som det er i strid med EU-Charterets art. 47, og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6 at anvende.

Tiltalte har gjort gældende blandt andet følgende, jf. forsvarerens brev af 20. august 2017:

"...

Til støtte for den nedlagte påstand om, at samtlige oplysninger modtaget fra SKAT baseret på de hollandske skattemyndigheders oplysninger udvekslet i september 2016 og oprindeligt udleveret af Uber B.V. ikke kan indgå i sagerne mod T2, [m.fl.]... gøres det gældende, at oplysningerne alene er udleveret til de danske skattemyndigheder med henblik på skattekontrollspørgsmål.

Anvendelse af oplysningerne til strafferetlig forfølgning efter bl.a. dansk taxilovgivning vil således på det foreliggende grundlag være i strid med EU-retten.

Det følger af de nu i sagen fremkomne oplysninger, at de hollandske skattemyndigheder har udleveret oplysninger til SKAT i henhold til direktiv 2011/16/EU.

Efter direktivets artikel 16, stk. 1, kan oplysninger, der afgives i henhold til direktivet alene anvendes til administration og håndhævelse af medlemsstaternes nationale love vedrørende skatter, jf. direktivets artikel 2.

Efter direktivets artikel 16, stk. 2, kan med tilladelse fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, der videregiver oplysninger i henhold til direktivet, og kun i det omfang, dette er tilladt i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den myndighed, der modtager oplysninger, er hjemmehørende, oplysninger og dokumenter, der modtages i henhold til dette direktiv, anvendes til andre formål end skattekontrol. Det fremgår videre, at en sådan tilladelse gives, hvis oplysningerne kan anvendes til lignende formål i den medlemsstat, hvor den kompetente myndighed, der videregiver oplysningerne, er hjemmehørende.

I lyset af de hollandske skattemyndigheders brev af 27. juli 2017 til Uber B.V. foreligger der ikke et sådant samtykke, idet de hollandske skattemyndigheder samtidig direkte har

understreget, at der ikke er samtykket til, at oplysningerne i Danmark kan anvendes til strafferetlig forfølgning, der ligger uden for anvendelsesområdet af direktiv 2011/16/EU. Det må videre i lyset af det, der fremgår af breve af 26. august 2016 og 27. juli 2017 fra de hollandske skattemyndigheder, lægges til grund, at en strafferetlig forfølgning af personer på baggrund af oplysningerne for forhold, der ikke knytter sig til skatteopkrævning, ikke er tilladt efter hollandsk ret.

På den baggrund vil en anvendelse i nærværende straffesager af oplysningerne udgøre en direkte overtrædelse af EU-retlige forpligtelser, der følger af direktiv 2011/16/EU, ligesom der ikke kan samtykkes til en sådan anvendelse, jf. direktivets artikel 16, stk. 2, sidste pkt. ...".

Anklagemyndigheden har heroverfor gjort gældende, at betingelserne i art. 16, er opfyldt, idet samtykke fra de hollandske skattemyndigheder foreligger.

På baggrund af sagens oplysninger findes det bevist, at SKAT på direkte forespørgsel den 30. september 2016 fra den kompetente myndighed i Holland fik udtrykkeligt samtykke til at videregive de modtagne oplysninger til andre danske myndigheder, ligesom det blev præciseret, at de udvekslede oplysninger var blevet udleveret uden klausuler på af nogen art.

Retten finder ikke, at indholdet af korrespondancen mellem de hollandske skattemyndigheder og UBER B.V., herunder skattemyndighedernes svarbrev af 27. juli 2017 på Uber B.V.s henvendelse af 24. s.m., afkræfter dette. Det ses i øvrigt ikke at fremgå af korrespondancen, at oplysningerne ikke kan anvendes til lignende formål i Holland.

Herefter og da de øvrige betingelser i direktiv 2011/16/EU art. 16, stk. 2, foreligger opfyldt, jf. persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 3, tages tiltalte påstand om afskæring af beviset ikke til følge.

Ad skyldsspørgsmålet

Forhold 1 - 3:

Tiltalte har nægtet sig skyldig. Tiltalte har ikke ønsket at afgive forklaring.

Ved vidnernes forklaringer, de dokumenterede oplysninger fra SKAT og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Ad sanktionen

Straffen fastsættes til en bøde på 40.000 kr., jf. taxikørselsloven, lovbekendtgørelse nr. 107 af 30. januar 2013 § 16, stk. 1, nr. 1, jf. § 1, stk. 1, bekendtgørelse nr. 399 af 4. maj 2006 om særlige krav til taxier mv. § 18, stk. 1, jf. § 1 og færdselslovens § 117 d, stk. 2, jf. § 56, stk. 1, 1. pkt.

Forvandlingsstraffen er fængsel i 20 dage.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte er fundet skyldig i have kørt taxikørsel i strid med de godkendelseskrav, der gælder for fører og køretøj, og på antallet af kørsler til samtidig pådømmelse.

Anklagemyndigheden har med henvisning til principperne i straffelovens § 51, påstået bøden udmålt svarende til det indtjente beløb med tillæg af 20 % og afrundet nedad.

Forsvareren har påstået strafbortfald, subsidiært formildelse, jf. straffelovens §§ 83 og 82, og en væsentlig lavere bøde end påstået.

Retten er enig med anklagemyndigheden og forsvareren i, at en udmåling af bøden efter de principper, der er fastsat i Østre Landsrets dom af 18. november 2016 i 7. afdelings sag nr. S-2066-16 ikke ville rimelig henset til antallet af kørsler til samtidig pådømmelse. Ved bødefastsættelsen har retten i overensstemmelse med principperne i straffelovens § 51, taget udgangspunkt i den indvundne fortjeneste og afrundet beløbet nedad.

Retten har ikke fundet grundlag for strafbortfald eller formildelse efter straffelovens § 83 og § 82.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T1 straffes med en bøde på 40.000 kr.

Forvandlingsstraffen er fængsel i 20 dage.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger, herunder 8.650 kr. + moms i salær til den beskikkede forsvarer, advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja.

Dommen skal forkyndes for tiltalte, jf. retsplejelovens § 219a.